

Κείμενο συμβολής στην πολιτική συζήτηση του NAP

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΥΜΒΟΛΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ NAP

.

ΝΑ ΞΕΦΥΓΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ ΤΗΣ ΕΣΩΣΤΡΕΦΕΙΑΣ

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΕΣΜΩΝ ΕΝΟΤΗΤΑΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΥ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

ΤΟΛΜΗΡΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ ΤΟΥ 2ΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΚΑΙ (ΑΝΑ) ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΤΟΥ NAP

ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΑΓΟΝΕΣ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ

.

1. Η καπιταλιστική κρίση και πώς να (μην) την δούμε

Βασικό στοιχείο των πολιτικών εξελίξεων της περιόδου που διανύουμε είναι η καπιταλιστική κρίση, οι συνέπειες της, η πολιτική και ιδεολογική συζήτηση για αυτήν, στο φόντο της δραματικής όξυνσης του κοινωνικού ζητήματος.

Σωστά η εισήγηση της ΠΕ στο Πανελλαδικό Σώμα του NAP, επισημαίνει ότι σε αυτό το πλαίσιο της κρίσης, **καταγράφονται νέες δυνατότητες για την Αριστερά και την επαναστατική πολιτική, ταυτόχρονα, όμως εμφανίζονται και νέες δυσκολίες. Πρέπει να προβληματιστούμε περισσότερο σε αυτό το σημείο και να συζητήσουμε σε σύνδεση και όχι σε απόσπαση από τους προβληματισμούς και τη συνείδηση του κόσμου.** Μιλώντας αρκετά επιφανειακά, μπορεί να πει κανείς ότι οι κομμουνιστέςχαίρονται και οι εργαζόμενοιφοβούνται! Οι πρώτοι χαίρονται, πρώτον γιατί επιβεβαιώνεται η πρόβλεψη τους και η θεωρία τους και δεύτερο γιατί ρητά ή υπόρητα ελπίζουν και θέλουν αυτή η κρίση να είναι η τελική για τον καπιταλισμό. Οι εργάτες φοβούνται για τη δουλειά τους και τη ζωή τους, πρώτο γιατί ξέρουν ότι το αφεντικό δεν θα χάσει την ευκαιρία να επιτεθεί και δεύτερο διότι δεν έχουν ούτε εργατικό κίνημα αξιόμαχο να ακουμπήσουν, ούτε πολιτικά κόμματα που να αισθάνονται ότι κάνουν πολιτική με κέντρο τα δικά τους προβλήματα.

Μην παίρνουν λοιπόν τα μυαλά μας αέρα σύντροφοι. **Η συζήτηση που κάνουμε, φαίνεται να θεωρεί, όχι βέβαια σαν σίγουρο, αλλά μάλλον σαν πιθανότερο ότι θα ξεσπάσουν αγώνες και επομένως το καθήκον μιας επαναστατικής οργάνωσης είναι να ασχοληθεί με τον πολιτικό προσανατολισμό και την επαναστατική προοπτική αυτών των αγώνων.** Υπάρχει τεράστια και προβληματική υπερβολή σε αυτό το ζήτημα, που καταλήγει στο να επιβάλλεται μια αποπροσανατολιστική συζήτηση. Ακραία εκδοχή αυτής είναι το ψάχνουμε το πού, πως και πότε κάνουμε αναφορά στην αντικαπιταλιστική επανάσταση και στον

επαναστατικό αγώνα, με μια ταυτόχρονη υποτίμηση έως και λιοδωρία των άμεσων στόχων πάλης και την πάλη για την ανατροπή της επίθεσης. Οι επαναστάτες δεν κρίνονται μόνο στο να σαλπίζουν το πέταγμα στον ουρανό, αλλά πρέπει και να αποδεικνύουν τη χρησιμότητα τους και στα μπουσουλήματα της ταξικής πάλης.

Εξ αρχής θα υποστηρίξω, ότι το **πρόβλημα μας δεν έγκειται στην απομάκρυνση και υποβάθμιση της επαναστατικής προοπτικής** όπως διατυπώνεται στο κείμενο των συντρόφων, που τιτλοφορείται "ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΑΧΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ-ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ-ΜΕ ΚΕΝΤΡΟ ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ", αλλά στην **ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση**.

Και αυτό διότι, ενώ η εισήγηση της ΠΕ τοποθετεί σωστά μεθοδολογικά το ζήτημα της σύνδεσης της τακτικής με την στρατηγική, της σύνδεσης του ρεφορμισμού των μαζών και των άμεσων αγώνων με την αντικαπιταλιστική προοπτική, δεν βαθαίνει στην τεκμηρίωση, δεν αποδεικνύει, δεν αναδεικνύει την εμπειρία των οργανώσεων, δεν προσθέτει με επάρκεια στο οπλοστάσιο μας. Μένει προσκολλημένη στην υπεράσπιση και επανάληψη των σχημάτων που έχουμε φτιάξει κατά καιρούς, κάτω από τον φόβο της κατηγορίας ότι "απεμπολούμε αποφάσεις" (λες και δεν θα κρίνει η οργάνωση), αντί να τους δίνει ζωή και περιεχόμενο.

Παραμένει έτσι -και ίσως βαθαίνει- η **απόσταση με αυτό που συναντά στη δουλειά της η οργάνωση και με αυτό που φιλοξενούν τα κείμενα και οι συζητήσεις της οργάνωσης**.

2. Η απάντηση της ρεφορμιστικής και διαχειριστικής αριστεράς στην κρίση και τις διαθέσεις του κόσμου και η δική μας οριοθέτηση

Μην φοβηθούμε να δούμε ωμά κάποια πράγματα σύντροφοι: Θα μπει με ιδιαίτερη ένταση στη συζήτηση η προβληματική του ΠΑΣΟΚ και της σοσιαλδημοκρατίας για την απάντηση στην κρίση μέσω ενός ηπιότερου καπιταλισμού "χωρίς ακραίο νεο-φιλελευθερισμό και απόλυτη κυριαρχία των αγορών". Πατάει αυτό στις συνειδήσεις του κόσμου? Προετοιμαζόμαστε για αυτό? Θα αναπτυχθεί ο προβληματισμός και η πολιτική αναζήτηση για την πολιτική τακτική και στρατηγική των δυνάμεων της αριστεράς και τις προϋποθέσεις αντεπίθεσης του εργατικού κινήματος. Αναμφίβολα, **κύριο στοιχείο αυτής της πλευράς, θα αποτελεί η προβολή από μεριάς των θεσμικών εκφάνσεων της ελληνικής αριστεράς, συνολικών εναλλακτικών προτάσεων "συνολικής διεξόδου από την κρίση"**.

Το σημείωμα αυτό-**γραμμένο στον πυρήνα του την περασμένη άνοιξη, πριν δηλαδή από τον παροξυσμό της κρίσης και την δημοσίευση της εισήγησης και των άλλων κειμένων**-στοχεύει να συμβάλλει σε μια επιχειρηματολογία, απέναντι σε αυτές κυρίως τις απόψεις, που άλλωστε επηρεάζουν και την εσωτερική μας συζήτηση με διάφορους τρόπους και απόψεις που κατατίθενται. Αναγκαστικά, έχουν προστεθεί και άμεσες ή έμμεσες αναφορές στην τωρινή μας συζήτηση.

Για τον ΣΥΡΙΖΑ, "...αυτό που έχει ανάγκη η χώρα είναι όχι μια κυβέρνηση κεντροαριστερής συνεργασίας του ΠΑΣΟΚ με την Αριστερά, αλλά μια εναλλακτική προοδευτική λύση Αριστεράς για την εφαρμογή ενός σύγχρονου προοδευτικού προγράμματος, στον αντίποδα του νεοφιλελευθερισμού, με κατεύθυνση το σοσιαλισμό με δημοκρατία και ελευθερία ..."

Στην πολιτική καμπάνια του ΚΚΕ, βρίσκουν αναβαθμισμένη πλέον θέση οι αναφορές για λαϊκή οικονομία και λαϊκή εξουσία, μαζί φυσικά με την μονότονη επίθεση στον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ στο επίπεδο του ποιος προβάλλει μια πραγματική αριστερή πρόταση. Έχει σημασία να θυμηθούμε πως ορίζει αυτή την πρόταση το ΚΚΕ στα ντοκουμέντα του, όπου ανάμεσα στα άλλα αναφέρεται: «Σε συνθήκες ταξικών αναμετρήσεων και μεγάλης φθοράς των αστικών κομμάτων, μπορεί να προκύψει κυβέρνηση αντιϊμπεριαλιστικών, αντιμονοπωλιακών δυνάμεων, με βάση το κοινοβούλιο, χωρίς να έχουν διαμορφωθεί οι όροι για το επαναστατικό πέρασμα. Η κυβέρνηση αυτή πρέπει να ανταποκριθεί σε οξυμένα αιτήματα και ζωτικές ανάγκες του λαού. Δρομολογώντας

λύσεις για το λαό με βάση και τις δεσμεύσεις της, θα υποχρεωθεί να σπρώξει τα πράγματα προς τα εμπρός».

Πρόκειται για προτάσεις, με σημαντικές διαφορές, αλλά και με κοινή στρατηγική βάση. **Ψυχή της πραγματικής στρατηγικής της θεσμικής αριστεράς, είναι η εναγώνια αναζήτηση μεσοπρόθεσμων ενδιάμεσων πολιτικών λύσεων μεταρρύθμισης, ενταγμένων στην δογματική προσδοκία της σταδιακής ειρηνικής μετάβασης στον σοσιαλισμό.**

Η προβολή αυτών των προτάσεων, αποτελεί ωστόσο μια θετική πρόκληση, καθώς αναδεικνύει τα ερωτήματα γύρω από την δυνατότητα και τον χαρακτήρα των ενδιάμεσων κοινωνικών και πολιτικών στόχων πάλης μεταρρυθμίσεων που είναι άμεσα αναγκαίες και την σύνδεση που μπορεί να έχουν αυτές με ένα στρατηγικό επαναστατικό σχέδιο.

Ιστορικά, η **πρόταση για “εργατική κυβέρνηση”**, ή “κυβέρνηση ενιαίου μετώπου”, είχε χρησιμοποιηθεί σε περιόδους προ-επαναστατικής ή επαναστατικής κατάστασης, ιδιαίτερα στην δεκαετία του 20, ως μια ενδιάμεση μεταβατική κυβερνητική πολιτική μορφή, πριν ακόμα τσακιστεί το αστικό κράτος από μια εργατική επανάσταση.

Σε ποιο όμως **ιστορικό πλαίσιο** τεκμηριώθηκε αυτή η πρόταση και για ποιο σκοπό; Υπήρχαν τρία βασικά στοιχεία στην περίοδο, που έδιναν υλική υπόσταση σε αυτή την πρόταση: α) η εκρηκτική προωθητική δύναμη της ρώσικης επανάστασης β) η ύπαρξη-δίπλα στα επαναστατικά κόμματα-μαζικών ρεφορμιστικών εργατικών κομμάτων, που είχαν σαφείς αναφορές στον σοσιαλισμό και ταλαντεύονταν στο ζήτημα των δρόμων περάσματος γ) η πολιτική παρουσία εκατομμυρίων εργατών με ισχυρούς δεσμούς ταξικής ενότητας και με ισχυρές κοινές αναφορές στο ιδεολογικό πλαίσιο της χειραφέτησης και του σοσιαλισμού.

Σε αυτό το φόντο, η πρόταση αυτή (στις διάφορες παραλλαγές, που αναπτύχθηκαν από χώρα σε χώρα) επιχειρούσε να απαντήσει στο ερώτημα της “μετατόπισης των ταλαντευόμενων ηγεσιών” των εργατικών ρεφορμιστικών κομμάτων, με ανάπτυξη μιας πολιτικής δυναμικής “ενότητας στη βάση”.

Οι συνθήκες σήμερα είναι ολοφάνερα διαφορετικές, ιδιαίτερα αν μιλήσουμε για τις καπιταλιστικές χώρες που είναι οργανικά συνδεδεμένες με τους πυρήνες των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων του σύγχρονου καπιταλισμού. Ο κομμουνισμός δεν είναι το φάντασμα που πλανιέται ως απειλή για την αστική τάξη και ως ελπίδα για τους κολασμένους, αλλά αντίθετα, μετά την κατάρρευση της ανατολής, εγγράφονται ως πολιτικό και ιδεολογικό κεκτημένο και στοιχεία αρνητικής κληρονομιάς στις εργατικές μάζες. Η επαναθεμελίωση της κομμουνιστικής προοπτικής αποτελεί κρίσιμο ζητούμενο και όχι δεδομένο. Τα ρεφορμιστικά σοσιαλδημοκρατικά και κομμουνιστικά κόμματα, καθώς και ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός, συμπυκνώνουν υλικά και ιδεολογικά, αρνητικές μεταμορφώσεις του ηττημένου εργατικού κινήματος της προηγούμενης περιόδου και της τάσης υποταγής μέσα στην ίδια την εργατική τάξη, με κυρίαρχο το ζήτημα της όξυνσης των εσωτερικών της διαφοροποιήσεων και της ηγεμόνευσης σημαντικών τμημάτων από την προοπτική της αναδιάρθρωσης, ιδιαίτερα στους δυναμικούς τομείς της λεγόμενης “νέας οικονομίας”. **Δεν είναι λοιπόν μόνο και κύρια το πρόβλημα της “ηγεσίας”, αλλά και της “βάσης”, όπως και της “συνείδησης”.**

Και ενώ έτσι έχουν τα πράγματα, με την πρόταξη αυτών των εναλλακτικών λύσεων, τα κόμματα της αριστεράς, ελάχιστα απασχολούνται στο να προβάλλουν και να ενισχύσουν κριτήρια και στάσεις σε αντίθετη κατεύθυνση, **διεκδίκησης δηλαδή απόλυτης ταξικής και πολιτικής ανεξαρτησίας απέναντι στις λύσεις διαχείρισης και μη συμμετοχής σε κάθε κυβέρνηση που διαχειρίζεται τους αστικούς θεσμούς και την καπιταλιστική οικονομία.** Η αγωνιώδης προσπάθεια για δάνεια της ελληνικής αριστεράς και άλλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, από τις ειδικές εμπειρίες σε αναπτυσσόμενες χώρες (π.χ. Βενεζουέλα, μια πετρελαιοπαραγωγό αναπτυσσόμενη χώρα σε συνθήκες χαμηλού επιπέδου συγκρότησης των περιφερειακών καπιταλιστικών ολοκληρώσεων), δεν είναι πάντα ο καλύτερος σύμβουλος (αν και πρέπει πιο θετικά να αναζητήσουμε σε αυτές τις εμπειρίες).

Βεβαίως, τα κόμματα αυτά, αντιλαμβάνονται το θέμα της συμμετοχής σε μια κυβέρνηση ή της δημιουργίας μιας ενδιάμεσης φιλολαϊκής πολιτικής κατάστασης, μέσω της στήριξης στο πεδίο του μαζικού κινήματος. Αυτό όμως δεν αρκεί. Αλίμονο όμως αν η αριστερά δεν έλεγε κάτι τέτοιο. Το πρόβλημα δεν έγκειται μόνο στην ιεράρχηση μεταξύ αυτών των πεδίων, αλλά στην **πολιτική κατεύθυνση παρέμβασης** και στην σύνδεση αυτής της παρέμβασης με τον στόχο της συγκρότησης αντικαπιταλιστικής δυναμικής και συνείδησης με ορίζοντα τον επαναστατικό μετασχηματισμό.

Αυτό αποτελεί και για το NAP μεγάλο ζητούμενο, διότι δεν αποτελεί απάντηση στην σταδιολογία και το μεταρρυθμιστικό ή επίκληση της ανάγκης της επανάστασης ή της "επαναστατικοποίησης της ταξικής πάλης σε μορφή και περιεχόμενο". Η αριστερά δεν μπορεί και δεν πρέπει να προσπεράσει τα ερωτήματα που σχετίζονται με την ανάπτυξη πεδίων, στόχων, αιτημάτων, μεθόδων και εργαλείων που θα διευκολύνουν την ανάπτυξη της εργατικής πολιτικής πάλης και της αντικαπιταλιστικής συνείδησης. **Βασικό, αλλά όχι αποκλειστικό στοιχείο σε αυτή τη προσπάθεια, αποτελεί η τολμηρή και σταθερή προσήλωση στον στόχο της ταξικής αναγέννησης του εργατικού κινήματος, σε αντιπαράθεση με τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό της υποταγής και της ταξικής συνεργασίας.**

Ο κόσμος της εργασίας πρέπει να διεκδικήσει σήμερα μορφές συγκρότησης και όργανα πάλης που θα σηματοδοτούν: α) την **ταξική ενότητα**, καταπολεμώντας τις διαιρέσεις, που επιβάλλουν οι νέες εργασιακές σχέσεις και τα πολιτιστικά μοντέλα της νέας τάξης β) την **ταξική ανεξαρτησία** από την αστική τάξη και τους θεσμούς παρέμβασης της γ) τον **αγωνιστικό προσανατολισμό** δ) την **προβολή αιτημάτων και στόχων που θα συγκροτούνται με βάση τις σύγχρονες εργατικές και κοινωνικές ανάγκες**. Η μάχη αυτή είναι μια διαρκής μάχη και σε όλους τους τομείς, όχι μόνο στον εργατικό συνδικαλισμό. Αφορά την διεκδίκηση του ελεύθερου χρόνου, των δημόσιων χώρων, τον πολιτισμό, την επιστήμη κ.λ.π. **Η αριστερά θα είναι "χρήσιμη" για τις μάζες, αν μπορεί να συμβάλλει σε μια ανάλογη αντι-θεσμική κατεύθυνση**, στην οικοδόμηση εργατικών λαϊκών αντι-θεσμών και οργάνων πάλης, που θα πρέπει να καταχτούν **ικανότητα μόνιμου μαζικού πολιτικού εκβιασμού απέναντι στις αστικές κυβερνήσεις και τους θεσμούς άσκησης της πολιτικής της.**

Σε ότι αφορά την διεκδίκηση φιλεργατικών μεταρρυθμίσεων σε "ενδιάμεσες" πολιτικές φάσεις της πάλης για τον σοσιαλισμό, η θεσμική αριστερά όλων των εκδοχών, φαίνεται να αγνοεί τις δομικές αλλαγές που οδήγησαν στον νεοφιλελευθερισμό. Εδώ σύντομα σημειώνονται: Αλλαγές στην δομή της οικονομίας, επέκταση και εμβάθυνση των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων, ενίσχυση της διεθνοποίησης της καπιταλιστικής οικονομίας, "συνάντηση" και ενοποίηση του ρόλου των "οικονομικο-πολιτικών" θεσμών όπως ΔΝΤ, Διεθνής Τράπεζα, ΕΕ, με τους στρατιωτικούς, όπως το ΝΑΤΟ, αλλαγές στην οργάνωση της εργασίας, εργασιακές αλλά και πολιτισμικές επιπτώσεις των νέων τεχνολογιών μετάδοσης της πληροφορίας.

Φαίνεται να ονειρεύονται την νίκη επί του "νεοφιλελευθερισμού", ή επί "των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού", χωρίς ανατροπή του καπιταλισμού ή/και του πλαισίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτή η αντίληψη διαπερνά το περιεχόμενο της άμεσης πολιτικής πρότασης που καταθέτουν. Στη βάση αυτής ακριβώς της προβληματικής, επιδιώκουν κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες και μέτωπα με τους "μικρούς επιχειρηματίες", την "αγροτιά" γενικά, τα νέα μεσαία και ανώτερα μισθωτά στρώματα. Σε αυτό το φόντο αναπτύσσεται η προβληματική για την οικοδόμηση της "κοινωνικής Ευρώπης κόντρα στο νεοφιλελεύθερο υπόδειγμα"(ΣΥΝ) ή η πρόταση για την "αυτοδύναμη ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας" (ΚΚΕ).

Μας έχει ταλανίσει και εμάς αρκετά το ερώτημα αν **η ταξική πάλη μπορεί να τροποποιεί χαρακτηριστικά του καπιταλισμού σε κάθε περίοδο. Πρέπει να απαντήσουμε πως ναι! Μπορεί επίσης και να οδηγεί και σε κατακτήσεις των εργαζομένων**, έστω και ασταθείς. Ενδέχεται να οδηγεί και σε ενδιάμεσες προσωρινές συνολικές πολιτικές καταστάσεις και κοινοβουλευτικές κυβερνητικές λύσεις, που θα ενσωματώνουν αντιφατικά και προσωρινά την άνοδο της ταξικής πάλης, χωρίς να έχει απαντηθεί το ζήτημα της εξουσίας.

Αυτό όμως **δεν μπορεί να είναι ο στόχος** της επαναστατικής αριστεράς και του εργατικού κινήματος, αλλά **υπο-προϊόν και αποτέλεσμα** της βασικής στόχευσης για αντικαπιταλιστική επαναστατική τομή.

Από αυτή τη σκοπιά, σαν NAP, κρίναμε στο 2^ο συνέδριο, ότι η πρόταξη ενός **αυτοτελούς στόχου** για “Αντικαπιταλιστική Δημοκρατική Ανατροπή (ΑΔΑ), ως **ενδιάμεση λύση “κατά του καπιταλισμού και εντός του καπιταλισμού”**, πολιτικό επιστέγασμα της “μάχης για επιβίωση”, που πρότειναν σύντροφοι που μειοψήφησαν στις αποφάσεις του, μόνο σύγχυση μπορούσε να προκαλέσει γι’ αυτό και την απορρίψαμε.

Ασφαλώς και οι σύντροφοι μας δεν προτάσσουν αυτή την άποψη με τη λογική της διαχειριστικής αριστεράς. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν είναι μια λαθεμένη άποψη, που αποπροσανατολίζει την εργατική αντικαπιταλιστική πάλη και δυσκολεύει την αντιπαράθεση με τη θεσμική αριστερά. Στο φόντο των νέων εξελίξεων, ιδιαίτερα με το εντονότερο πλασσάρισμα των “πολιτικών προτάσεων” ενσωμάτωσης από την πλευρά των ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, οι σύντροφοι αυτοί πρέπει να αναθεωρήσουν ριζικά και τολμηρά αυτή τους την προσέγγιση.

Είναι σημαντικό να συμφωνήσουμε ότι **υπάρχει ακατάλυτος δεσμός ανάμεσα στον σύγχρονο καπιταλισμό και τον νεοφιλελευθερισμό που γέννησε η δυναμική του πρώτου**. Ίσως πιο σωστό είναι να θέσουμε αντίστροφα το ζήτημα: **Η αριστερά πρέπει να αντιληφθεί την οργανική σχέση ανάμεσα στον αντι-νεοφιλελευθερισμό, την αντιϊμπεριαλιστική πάλη και τον αντικαπιταλιστική επαναστατική δράση**.

Όταν αυτά διαχωρίζονται, περιορίζεται η ίδια η βαθύτητα και η εμβέλεια των αντι-νεοφιλελεύθερων διεκδικήσεων. Πόσο διεισδυτική μπορεί να είναι για παράδειγμα η μάχη ενάντια στην “εμπορευματοποίηση” της παιδείας ή των αστικών χώρων, όταν δεν παίρνει κανείς υπόψη του τη συνολική λογική των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων; **Για να είναι κανείς συνεπής αντι-νεοφιλελεύθερος πρέπει να βρίσκει την τέχνη και την δύναμη, την πειθώ και την αποφασιστικότητα, να τα βάλει τελικά με την καπιταλιστική ιδιοκτησία και να θέσει το ζήτημα της κοινωνικής ιδιοποίησης και της εργατικής εξουσίας**. Αυτό δεν είναι θέμα διακήρυξης μόνο. Ο καθένας μας γνωρίζει πόσο δύσκολα είναι όλα αυτά, όταν φύγουμε από το πεδίο των διακηρύξεων και της συνηματολογίας. **Η στόχευση της αριστεράς δεν θα πρέπει κατά τη γνώμη μας να έγκειται στο να “διασκεδάσει τις δυσκολίες”, να πείσει τον κόσμο της εργασίας για κάποιο “εύκολο και ρεαλιστικό” δρόμο προσέγγισης της σοσιαλιστικής προοπτικής, μέσω ακαθόριστων ενδιάμεσων πολιτικών βημάτων, αλλά στο να διαπραγματευτεί μαζί με την προβολή της αναγκαιότητας της επαναστατικής ανατροπής, την πολιτική διεκδίκηση ενός πλέγματος κοινωνικών και πολιτικών διεκδικήσεων που να μπορούν πράγματι να συνδέουν τις σημερινές διεκδικήσεις “ανακούφισης” με την αντικαπιταλιστική ανατροπή και την σοσιαλιστική προοπτική**. Αυτή είναι η έννοια του επαναστατικού αγώνα που θέσαμε στο 2^ο συνέδριο.

Η εξελικτική λογική, που θέλει τη μετάβαση στο σοσιαλισμό, μέσω της σταδιακής εμβάθυνσης των (με κοινοβουλευτικό τρόπο υλοποιηθέντων) μεταρρυθμίσεων, δεν αντέχει σήμερα σε σοβαρή κριτική. **Δεν μπορούμε όμως να φανταστούμε και την συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής δυναμικής, απλά ως τυχαίο και άναρχο αποτέλεσμα γενικών επαναστατικών διακηρύξεων ή ενός πολέμου χαρακωμάτων με αποσπασματικές κινηματικές μάχες γύρω από ανάγκες, δικαιώματα, ελευθερίες (ή και επιθυμίες)**.

Η επαναστατική αριστερά μακριά από λογικές αυτάρκειας και απλής επανάληψης συνταγών του παρελθόντος, πρέπει να βαδίζει **πρωτοπόρα αλλά και δίπλα** στον κόσμο στον οποίο αναφέρεται. Να δοκιμάσει πράγματα. Να ακούσει. Δεν μπορεί να είναι αδιάφορη απέναντι στο οποιοδήποτε μικρό ή μεγάλο πρόβλημα του κόσμου, είτε αυτό αναφέρεται στη σφαίρα της εργασίας και των οικονομικών προβλημάτων, είτε στη σφαίρα της αναπαραγωγής, στο πολιτισμικό και εθνοτικό ή φυλετικό πεδίο. Στις σχέσεις των δύο φύλων, στην οικολογία, στην τέχνη ή στο πεδίο των ατομικών και συλλογικών ελευθεριών.

Υπάρχουν **άμεσες διεκδικήσεις** στα παραπάνω πεδία, που δεν είναι απαραίτητα ασύμβατες με την καπιταλιστική λογική και την αστική νομιμότητα (π.χ. αυξήσεις μισθών). Ο αγωνιστικός τρόπος όμως διεκδίκησης μέσα από παλιούς και νέους αντι-θεσμούς του λαϊκού κινήματος και την οικοδόμηση της αλληλεγγύης, μπορεί να αποτελεί σχολείο για μια άλλη συλλογική ζωή, που να ενισχύει την αυτοπεποίθηση και την αυτενέργεια.

Παράλληλα όμως, η αριστερά, πρέπει να διαπραγματεύεται στο **αντικαπιταλιστικό πολιτικό της πρόγραμμα**-και πρέπει να έχουμε τέτοιο- το ερώτημα για το **“ποιες μπορεί να είναι εκείνες οι δράσεις που θα αναπτύσσουν αντικαπιταλιστικές διεκδικήσεις που να είναι αντιθετικές προς την καπιταλιστική λογική και ασύμβατες -όχι απαραίτητα άμεσα, αλλά προοπτικά- με την αστική νομιμότητα;”**

Με άλλα λόγια πως μπορούμε να επεξεργαστούμε στόχους που να είναι “κοινωνικά αναγκαίοι, λαϊκά κατανοητοί και καπιταλιστικά ανέφικτοι”; Για παράδειγμα το αίτημα για “απαγόρευση των απολύσεων” είναι ένας τέτοιος πολιτικός στόχος, που δεν έχει τύχει ιδιαίτερα καλής τύχης στο οπλοστάσιο μας. Δεν ζητά την κατάργηση του καπιταλισμού, υπονομεύει όμως το διευθυντικό δικαίωμα, που αποτελεί δομικό του στοιχείο. Είναι στόχος για επιβίωση, αλλά και εν δυνάμει αντικαπιταλιστικός. Έχουμε δουλέψει πάνω σε αυτή τη λογική και πόσο? Η εισήγηση θέτει ένα καλό πλαίσιο στο σχετικό κεφάλαιο, που θέλει καλύτερη συζήτηση. Να τι θα σημαίνει προωθητικός πολιτικός διάλογος και συζήτηση στις γραμμές μας, βήματα στην δημιουργική ανάπτυξη της πολιτικής μας

3. Για την συζήτηση στην οργάνωση και την κατάχτηση ενός νέου πολιτικού πολιτισμού

Πάμε ξανά από την αρχή

πάμε να δούμε αν υπάρχει κάπου άλλη μια αρχή

αν έχει μείνει ουρανός

(Θ. Μικρούτσικος, Ο. Ιωάννου)

Στο σημείωμα αυτό, θα παραθέσω και κάποια κριτική σε πλευρές απόψεων που αναπτύσσονται στην συζήτηση της οργάνωσης. Πριν όμως από αυτό, είναι σκόπιμο, να σημειωθούν ορισμένα πράγματα για τον τρόπο που γίνεται αυτή η συζήτηση. Άποψη μου είναι πως **η αντιπαράθεση απόψεων μεταξύ μας σπάνια έχει γόνιμα και δημιουργικά χαρακτηριστικά, με αποτέλεσμα να σπαταλιέται άδοξα ο πλούτος των απόψεων που κατατίθενται** και η αγωνία αυτών που τις διατυπώνουν. Γιατί, όμως συμβαίνει αυτό? Πρέπει κυρίως να δούμε προσωπικές ευθύνες ή τις ανεπάρκειες διάφορων οργάνων? Νομίζω, πως όχι. Αντίθετα, πρέπει να προβληματιστούμε πάνω στα εξής:

1. Στο NAP, έχουμε όλοι, ανεξάρτητα από απόψεις, την **μανία της θεωρητικοποίησης** κάθε πολιτικής

άποψης, εκτίμησης και επιλογής, με αστραπιαία μάλιστα κατασκευή αντίστοιχων σχημάτων. Έτσι **σε κάθε πολιτική μας θέση, δίνεται μια βαρύτητα ιστορική και στρατηγική**, με συνακόλουθη δυσκολία νηφάλιας συζήτησης και δραματικότητα στον προβληματισμό για οποιαδήποτε αναπροσαρμογή. Το πρόβλημα αυτό χαρακτήριζε όλες τις αριστερές διασπάσεις στο κομμουνιστικό κίνημα και αντανάκλα την αδυναμία συγκρότησης πολιτικής γραμμής. Στο NAP, κάποια αβέβαια βήματα υπέρβασης, κάναμε μόνο στο 2^ο συνέδριο.

2. Υπάρχει μια απίστευτη σχηματικότητα στην κατανόηση των μέσων και των εργαλείων προώθησης της πολιτικής γραμμής. Χοντρά, χοντρά, η ολοκληρωμένη και ενιαία προώθηση της γραμμής μας, δεν κατανοείται ότι κρίνεται σε ένα βάθος χρόνου και με ένα πλούτο αλληλοσυμπληρούμενων μορφών, αλλά με την **εναγώνια προσπάθεια να λέγονται όλα, στον ίδια φάση, στο ίδιο ζήτημα, στον ίδιο χώρο, στον ίδιο χρόνο**. Εικαστικό και αισθητικό είδωλο αυτής της στρέβλωσης, είναι ότι όλες μας οι αφίσες έχουν συνθήματα ...σιδηρόδρομους... (Ενάντια σε ΗΠΑ, ΕΕ, κεφάλαιο, ΠΑΣΟΚ, ...μερικές φορές προστίθενται και ΜΜΕ και εκκλησία, για να μη μας διαφύγει τίποτα από τον αστικό συνασπισμό εξουσίας)

3. Οι απόψεις διατυπώνονται με απίστευτη κατηγορηματικότητα και αλαζονεία, αποκτώντας έτσι μη γόνιμα χαρακτηριστικά “μάχης μητέρας όλων των μαχών”, ενάντια σε αυτές που θεωρούνται λαθεμένες, συχνά και με απαράδεκτους προσωπικούς τόνους. Κληρονομιά του ΚΚΕ, αλλά και του ιδιαίτερου οργανωτικού περιβάλλοντος του NAP, που δυστυχώς αναπαράγεται και στη νεολαία.

4. Παρά τις διακηρύξεις και τις μεγαλοστομίες, δεν υπάρχει η κουλτούρα της νηφάλιας και συντροφικής συζήτησης **διαφορετικών απόψεων**. Έτσι η εκάστοτε (ευτυχώς όχι σταθερή) πλειοψηφία, εμφανίζει συχνά μια κάποια δυσφορία για κάθε άλλο κείμενο διαφωνίας που κατατίθεται, ενίοτε εκλαμβάνοντας την πολιτική κριτική και ως προσωπικό ζήτημα. Όσο για τους εκάστοτε μειοψηφούντες, θεωρούν ότι υπάρχει ένα φοβερό σχέδιο “εξόντωσης” των απόψεων τους, “χειρισμών” και “μεθοδεύσεων”. Έτσι βέβαια δεν γίνεται συζήτηση.

5. Τελευταίο στοιχείο, αλλά όχι λιγότερο σπουδαίο, είναι η φοβερή δυσκολία για στοιχειώδη και ειλικρινή αυτοκριτική. Όλοι κατηγορούν τους “άλλους”, το “εμείς” είναι στην παρανομία και βέβαια η προσωπική αυτοκριτική και ευθύνη δεν υπάρχει πουθενά. Στην ΚΝΕ, αυτό το περιγράψαμε κάπως έτσι: **“Θεέ μου, φύλαγε με από την κριτική, γιατί από την αυτοκριτική φυλάγομαι και μόνος μου !”**.

Μερικά σχόλια τώρα για απόψεις που έχουν κατατεθεί στο κείμενο που επιγράφεται: “ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΑΧΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ-ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ-ΜΕ ΚΕΝΤΡΟ ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ”, με υπογραφές **συντρόφων**. (είναι το μόνο συλλογικό κείμενο που είχε κατατεθεί δημόσια, όταν γραφόταν αυτές οι σκέψεις).

Σε ότι αφορά τα πολιτικά ζητήματα, σημειώνω ορισμένες παρατηρήσεις που σχετίζονται με την **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ**, που αποπειράται να θέσει αυτό το κείμενο, κρίνοντας ότι εκεί ακριβώς είναι η φιλοδοξία συμβολής του, αλλά και κατά τη γνώμη μου το πολιτικό του πρόβλημα.

Ας δούμε απλά τα πράγματα. Πως θεωρούν οι σύντροφοί μας ότι πρέπει να απαντήσουμε σήμερα, στην

συνολική πολιτική κατεύθυνση;

Στην απάντηση που δίνουν υπάρχει **τρία σημαντικά πολιτικά στοιχεία**, που ωστόσο δεν συνδέονται και τόσο αρμονικά μεταξύ τους.

Πρώτο: Στη σελίδα 3 (έκδοση 5/11), το κείμενο τονίζει: “Το **κεντρικό ζήτημα** είναι ότι η καπιταλιστική κρίση φέρνει πιο κοντά την τακτική με τη στρατηγική, απαιτεί μια πιο συγκεκριμένη, πιο στενή και οργανική σύνδεσή τους. Σε αυτές τις συνθήκες, δεν αρκεί απλά να προσθέτουμε δίπλα στον πολιτικό στόχο της ανατροπής της επίθεσης το «από τη σκοπιά» ή «στην προοπτική» της αντικαπιταλιστικής επανάστασης(...). Το ζήτημα είναι ακριβώς **η αντικαπιταλιστική επανάσταση να κατέβει από το επίπεδο της αφηρημένης ζύμωσης και να μπει στην καρδιά της πολιτικής γραμμής.**”

Στη σελίδα 8 το κείμενο κάνει βέβαια την ...αμαρτία να τονίσει ότι: “Η κρίση επιβεβαιώνει και αναδεικνύει την ανάγκη ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος, μετώπου και κινήματος **από τη σκοπιά** της αντικαπιταλιστικής επανάστασης”. Αλλά είπαμε να αφήσουμε τους σχολαστικισμούς.... Εδώ φαίνεται σαν να μην υπάρχει καμιά αξία στην τακτική. Απαντούν μάλιστα οι σύντροφοι στην επόμενη σελίδα, **πως** θα γίνει αυτό: “επαναστατική τακτική σημαίνει (σήμερα και όχι αύριο) όξυνση, ριζοσπαστικοποίηση, **επαναστατικοποίηση της ταξικής πάλης** στις δοσμένες συνθήκες”.

Ξεκαθαρίζουν μάλιστα και ορίζουν τι σημαίνει “επαναστατικοποίηση της ταξικής πάλης”: “Σημαίνει να βρίσκεις τα συγκεκριμένα μέσα κάθε φορά γι’ αυτήν την επαναστατικοποίηση της ταξικής πάλης (σε **περιεχόμενο και μορφές**). Σήμερα, για παράδειγμα, εν μέσω κρίσης, σημαίνει όχι απλά «να μην πληρώσουμε την κρίση τους» αλλά «να τα πάρουμε όλα! (η κοινωνία, οι εργαζόμενοι), για να μην πληρώνουμε ούτε την κρίση ούτε την ανάπτυξή τους». Σημαίνει να ανατρέπεις τα διλήμματα που σου βάζουν: π.χ., κρατικό - ιδιωτικό: ούτε κρατικό, ούτε ιδιωτικό, εργατική αυτοδιαχείριση, εργατική αυτοδιεύθυνση με κρατική στήριξη! Σημαίνει να αναπτύσσεις συλλογικές αμεσοδημοκρατικές, αντιεμπορευματικές, αντικοινοβουλευτικές, αντικρατικές μορφές κοινότητας, αγώνα, αλληλεγγύης, εργατικού πολιτισμού”.

Για να μην γίνει μάλιστα οποιαδήποτε παρανόηση αυτής της προβληματικής το κείμενο συνεχίζει στην σελίδα 4: “**Άμεσος επαναστατικός αγώνας** σημαίνει **επαναστατικό περιεχόμενο** (...) και **επαναστατικές μορφές** (...)” Το κείμενο συνοψίζει αυτή τη λογική, πυροβολώντας τις αποφάσεις του 2^{ου} Συνεδρίου, αλλά και τον εαυτό του, λέγοντας: “Από αυτή την άποψη το NAR πρέπει να μιλήσει και να θέσει ως στόχο την επαναστατική απάντηση στην κρίση και όχι απλά μια «εργατική», «αντικαπιταλιστική» ή πολύ περισσότερο «έκτακτη», «άμεση», «διάσωσης» απάντηση. **Που σημαίνει ότι απάντηση στην κρίση για τα εργατικά συμφέροντα και ανάγκες μπορεί να δοθεί με την επανάσταση και όχι απλά στη σκοπιά, στην προοπτική της κλπ**”. (Όλες οι υπογραμμίσεις είναι δικές μου).

Η απάντηση του κειμένου των συντρόφων στο ζήτημα της πολιτικής μας πρότασης, συνοψίζεται κατά τη γνώμη μου στο βασικό σχήμα: “**επανάσταση, μέσω της επαναστατικοποίησης της ταξικής πάλης, πράγμα που σημαίνει επαναστατικό περιεχόμενο και επαναστατικές μορφές**”. Η ταπεινή μου γνώμη είναι πως αυτή η γραμμή είναι εντελώς λαθεμένη και αδιέξοδη.

Δεύτερο: Στη σελίδα 5, οι σύντροφοι αναφέρουν ότι: “Με βάση και τα παραπάνω **Κεντρική-συνολική πολιτική, ειδικά σήμερα εν μέσω κρίσης, είναι η ανάπτυξη νέου εργατικού κινήματος και αγώνων με ανάλογα χαρακτηριστικά**”.

Θα μπορούσε να συμφωνήσει κανείς από κάποια σκοπιά. Δεν πρέπει όμως να συνδεθεί αυτό με την λογική που αναπτύχθηκε νωρίτερα; Θα είναι κακόπιστος αυτός που θα καταλάβει ότι όλα αυτά τα “επαναστατικά καθήκοντα” που τέθηκαν προηγούμενα, τα φορτώνεται το “νέο εργατικό κίνημα”; Για αυτό το νέο εργατικό κίνημα έχουμε μιλήσει? Πιθανώς οι σύντροφοι να μην το εννοούν αυτό, απλά να υπερβάλλουν για να θέσουν στη συνέχεια το ερώτημα-άποψη: “**Αν δεν υπάρχει ηγεμονία στο κίνημα και στους αγώνες, μπορεί να υπάρξει**”

πραγματική ηγεμονία σε συνολικό πολιτικό επίπεδο;"(σελίδα 5).

Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα σύντροφοι. Μήπως μπορεί να υπάρξει ηγεμονία στο κίνημα, με απουσία ουσιώδους συνεκτικής συνολικής πολιτικής απάντησης από την επαναστατική αριστερά? Υπάρχει αλληλεπίδραση ανάμεσα σε αυτούς τους δύο παράγοντες (και όχι μόνο). **Το ζήτημα αυτό είναι αρκετό σοβαρό.**

Η προσέγγιση αυτή του κειμένου παρέχει απλά την (λαθεμένη) "θεωρητική βάση", που οδηγεί και στην υποτίμηση της ανάγκης των βημάτων στην πολιτική ενοποίηση της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς ή στην καλύτερη περίπτωση στην κατανόηση της με όρους χρονικής ακολουθίας σε σχέση με τα "βήματα στο κίνημα".

Τρίτο: Στη σελίδα 21 το κείμενο των συντρόφων θέτει πιο προσγειωμένα τα πράγματα: "ο **κεντρικός πολιτικός μας στόχος** πρέπει να είναι η ήττα και ανατροπή της αντεργατικής-αντιδραστικής εκστρατείας του κεφαλαίου και των διαχειριστών του, **για κατακτήσεις στο σήμερα** σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο με τον άμεσο επαναστατικό αγώνα. Για να εκφράζεται, ιδιαίτερα στο φόντο της κρίσης, η αναγκαιότητα της επανάστασης και της διαφορετικής οργάνωσης της κοινωνίας, στην κατεύθυνση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης στο σήμερα. Για να χαρακτηρίζονται τα αντικαπιταλιστικά προγράμματα πάλης από το περιεχόμενο του ΑΕΜ".

Κάποια στιγμή όμως, πρέπει να θέσεις και κάποιους στόχους συσπείρωσης και πάλης των εργαζομένων. Οι σύντροφοι ξεκινώντας από την θεώρηση ότι υπάρχει κίνδυνος ρεφορμισμού (ναι υπάρχει!!), με την διατύπωση "μη επαναστατικών" στόχων πάλης, στόχων άμυνας ή/και βελτίωσης με την λογική που αναφέρθηκε προηγούμενα, συλλαμβάνονται όμηροι της συλλογιστικής τους και αδυνατούν στη συνέχεια να θέσουν οποιοδήποτε εργατικό και νεολαιίστικο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης με συγκεκριμένους στόχους. Θέτουν μόνο "κριτήρια". Και την "βρώμικη δουλειά", ποιος θα την κάνει? Μήπως ο υποταγμένος συνδικαλισμός? Ή μήπως πιστεύουμε ότι θα γίνουν αποφασιστικοί αγώνες μόνο με "κριτήρια"?

Γράφει το κείμενο στη σελίδα 8: "**Το κεντρικό πρόβλημα, λοιπόν, αυτής της εποχής του καπιταλισμού, που έρχεται με ακόμη πιο δραματικό τρόπο στο προσκήνιο μέσω της κρίσης, δεν είναι πλέον πόσος πλούτος παράγεται, αλλά τι πλούτος παράγεται**".

Να συμφωνήσουμε, ότι στην αντικαπιταλιστική κριτική που πρέπει να οξύνουμε, όπως και στο επαναστατικό πρόταγμα που πρέπει να πλουτίσουμε, έχει θέση το ερώτημα "τι πλούτος παράγεται;", όπως και το "πως παράγεται" θα πρόσθετε κάποιος. Όμως είναι δυνατόν αυτό να οδηγεί στην άρνηση του στόχου "να πάρουμε από τα πλούτη τους"? Μήπως αυτό, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, μας οδηγεί στον ελιτισμό ενός "κομμουνισμού των ήδη χορτάτων"? **Κατά τη γνώμη μου, με τέτοια γραμμή, πολύ απλά ο ρεφορμισμός θα μας σαρώσει και στο κίνημα.**

Είναι δυνατόν να φοβόμαστε να μιλάμε για απαλλοτρίωση και κρατικό έλεγχο των επιχειρήσεων, σαν άμεση απάντηση του εργατικού κινήματος ενάντια στις απολύσεις? Είναι σωστό να διεκδικείς "εξασφάλιση μιας αρμονικής και συμμαχικής σχέσης με τη φύση και όχι κυριαρχικής επί αυτής", αλλά είναι ρεφορμισμός να ζητήσεις για παράδειγμα να κηρυχτούν όλα τα δάση δημόσια περιουσία?

Παρά την ριζική πολιτική διαφωνία μου, θεωρώ ότι αυτές οι τρεις θέσεις των συντρόφων αποτελούν μια διαφορετική πολιτική τοποθέτηση που αξίζει της προσοχής μας και συνιστούν πραγματική συμβολή στον προβληματισμό.

Δεν έχω την ίδια γνώμη για άλλα ζητήματα που θίγονται ως επιχειρήματα-μπαμπούλες στο κείμενο, που μου δίνουν την εντύπωση μιας άγονης αντιπαράθεσης, που κάπου ανάγεται και σε αυτοσκοπό.
Τα ζητήματα αυτά είναι:

1. Η παντελώς ατεκμηρίωτη μομφή κατά της εισήγησης της ΠΕ, ότι δήθεν υποστηρίζει την αυταπάτη μιας αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης χωρίς σύνδεση με την επαναστατική διαδικασία. (σελίδα 2) Ας μην απαξιώνουμε τα πάντα επειδή απλά δεν διατυπώνεται ρητά η δική μας γνώμη σύντροφοι.

2. Ενώ το κείμενο των συντρόφων τονίζει ότι “στο επόμενο διάστημα θα μπούμε σε διαδικασία εκλογικών αναμετρήσεων” και σωστά εκτιμά ότι: “Η μάχη για τις Εκλογές πρέπει να εντάσσεται οργανικά στο γενικότερο πολιτικό σχέδιο του ΝΑΡ”, την ίδια στιγμή **διατυπώνεται η κριτική ότι λίγο πολύ η ΠΕ μόνο για τις εκλογές ενδιαφέρεται και σε αυτό το βωμό είναι έτοιμη “να θυσιάσει όλη τη γραμμή και τις συνεδριακές θέσεις του ΝΑΡ”!!** Η τοποθέτηση αυτή είναι αρκετά υποτιμητική για την σκέψη, τον προβληματισμό, αλλά και την δράση της οργάνωσης. Είναι δε παντελώς αστήριχτη. Και είναι κάτι παραπάνω από άκομφο να γίνεται η υπόδειξη ότι “οι εκλογές δεν είναι για το ΝΑΡ η συλλογή ψήφων «κοινοβουλευτικής ανάθεσης» αλλά το βάθεμα της αντικαπιταλιστικής πολιτικής παρέμβασης και συσπείρωσης”. Καιρός είναι τώρα να δημιουργήσουμε και κοινοβουλευτικές αυταπάτες, μέσω των βουλευτών μας, όπου θα τα αναθέσουμε όλα...

3. Τέλος, **το κείμενο αναπτύσσει μια φιλολογία για “την αναίρεση συνεδριακών θέσεων” και μάλιστα ότι γίνεται εισαγωγή “από το παράθυρο” θέσεων που είχαν μειοψηφήσει στο 2^ο συνέδριο (π.χ. η συλλογιστική για την Αντικαπιταλιστική Δημοκρατική Ανατροπή).** Όμως η εισήγηση της ΠΕ δεν αφήνει περιθώρια για παρερμηνείες. Αναφέρει χαρακτηριστικά στην σελίδα 9: “Δεν αποτελούν διέξοδο ούτε η αναβίωση της λογικής των σταδίων, ούτε η αριστερή κυβέρνηση, ούτε η λαϊκή εξουσία. Η γραμμή του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου προσπαθεί να υπερβεί τόσο την αποκοπή της τακτικής από τη στρατηγική, όσο και την ταύτισή τους. **Ούτε η ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής γίνεται πιο άμεση αν αποκοπεί από το «βαρίδι» της αντικαπιταλιστικής ανατροπής (απεναντίας η απειλή κλονισμού της αστικής κυριαρχίας και η διαρκής πάλη για την αντικαπιταλιστική επανάσταση μπορούν να προκαλέσουν ρωγμές και σήμερα), ούτε η αντικαπιταλιστική επανάσταση (και η εργατική εξουσία) έρχονται πιο κοντά, απλώς εάν έρθουν πιο μπροστά στη συνθηματολογία μας, ξεκομμένα από τις αγωνίες και τους αγώνες των εργαζομένων, έξω από τα επίδικα πολιτικά ζητήματα κάθε στιγμής”**. Από την άλλη, κάθε άλλο παρά προκύπτει από το κείμενο των συντρόφων ή υποστήριξη στις αποφάσεις του 2ου συνεδρίου και της εργατικής συνδιάσκεψης που έγινε μόλις πριν 3 μήνες και αυτό είναι πράγματι κάτι καινούργιο. Γίνεται στα ίσα και όχι από το παράθυρο. Και καλά κάνουν οι σύντροφοι αν έτσι νομίζουν ότι πρέπει. Ας μην επισείουν όμως ταυτόχρονα τον μπαμπούλα των “σκοτεινών μεθοδεύσεων” για “αλλαγή γραμμής από το παράθυρο”. Μακάρι να είμαστε έτοιμοι για αναπροσαρμογές στη γραμμή μας, σε αντιστοιχία με την πείρα της οργάνωσης και φυσικά με την δική της απόφαση.

Κατά την γνώμη μου **οι αντιφάσεις στην πολιτική γραμμή που επιχειρούν να προτείνουν οι σύντροφοι που υπογράφουν αυτό το κείμενο, τα αδιέξοδα της λογικής που εισηγούνται, η έντονη σχηματικότητα και στερεοτυπία που διακρίνει τα επιχειρήματα που αναπτύσσουν, η διάθεση συχνά πολεμικής και άγονης αντιπαράθεσης, δεν αντανakλά μόνο τα όρια της πολιτικής τους άποψης.**

Για κάποιους άλλους συντρόφους, η πρωτοβουλία με το κείμενο των 20 συντρόφων αποτελεί την εμπροσθοφυλακή και την ακραία έκδοχή των “μη-επαναστατικών απόψεων”, ενώ πολλοί από μας τους υπόλοιπους θεωρούμαστε ότι ανήκουμε στην πιο light έκδοση του “μη επαναστατικού” ρεύματος. Δεν συμμαρίζομαι φυσικά αυτή την άποψη.

Αντίθετα, πιστεύω ότι **οι πολιτικές αυτές απόψεις, και όχι μόνο αυτές, εισπράττουν, βιώνουν και δυστυχώς αθέλητα αναπαράγουν, τα αποτελέσματα μιας ιδιότυπης αρνητικής παράδοσης δογματισμού, σχηματικότητας και πολιτικής αλαζονείας, για τα οποία κάποτε πρέπει να γίνει ειλικρινής αυτοκριτική και να γίνει πολιτική αποτίμηση.**

Αλλιώς τα περί “νέου πολιτικού πολιτισμού”, θα τα διακηρύσσουμε, αλλά δεν θα τα εννοούμε.

Η κριτική συχνά για να γίνει κατανοητή, ίσως πρέπει να είναι και κάπως οξεία και υπερβολική. Με αυτή την έννοια υποχρεούμαστε όλοι να προσπεράσουμε τις υπερβολές που υπάρχουν σε όλα τα κείμενα-και σε αυτό φυσικά- και να επικεντρωθούμε στις πολιτικές απόψεις που τίθενται. Σε αυτό που κατ’ ουσία θέλουν να πουν.

Αρκεί να συμφωνήσουμε, ότι καμιά φορά είναι αναγκαίο να κάνουμε πιο σαφείς τις διαφορές μας, να συζητήσουμε έντονα, αλλά συντροφικά, όχι για να χωρίσουμε ψυχολογικά και πολιτικά, αλλά ακριβώς **για να ενωθούμε πιο στέρεα** στον πολιτικό και επαναστατικό αγώνα

Είναι άραγε εφικτό αυτό; Πιστεύω ότι είναι απόλυτα εφικτό και να γιατί: Το NAP και η νεολαία ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, έχουν πολύ δρόμο να διανύσει τόσο στο ζήτημα μιας σύγχρονης επαναστατικής γραμμής αντικαπιταλιστικής πάλης και κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, όσο και στην κατάκτηση ενός νέου πολιτικού και οργανωτικού πολιτισμού συντροφικής συζήτησης στις γραμμές τους.

Ας μην ξεχνούν όμως οι παλιότεροι σύντροφοι και ας μαθαίνουν οι νεότεροι, πως είμαστε η μοναδική οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς, με τόσο έντονη εσωτερική συζήτηση, που έχει κατά καιρούς, κατά περίπτωση και πάντως πάνω σε μεγάλα θέματα, οδηγήσει στη θέση της μειοψηφίας, ΟΛΑ τα βασικά του στελέχη, ακόμη και αυτά που έχουν ένα ξεχωριστό ιστορικό βάρος, χωρίς να χωρίζουν οι δρόμοι.

Το αν καταφέρνουμε να βγαίνουμε και δυναμωμένοι, με την ενίσχυση της συντροφικής αλληλεγγύης και την κατάκτηση μιας πιο σαφούς, συνεκτικής και διεισδυτικής στον κόσμο γραμμής, είναι το μεγάλο ζητούμενο. Μόνο έτσι θα επαληθεύσουμε τον ποιητή:

Θάρθουν μέρες

άγριες μέρες

που σαν σφαίρες

θα σκίζουν τη βροχή

Θάρθουν νίκες

άγιες νίκες

που σαν μαχαίρια

θα βγούνε από τις θήκες

Παναγιώτης Μαυροειδής

Πέμπτη 6/11/2008
